

Тези доповідей міжнародної науково-практичної конференції [“Бізнес в умовах трансформаційної економіки”], (м. Сімферополь – Судак, 21–25 травня 2013 р.) / Самарський інститут бізнесу та управління, Центр розвитку освіти, науки та інновацій, Кримський інститут бізнесу. – Сімферополь – Судак, 2013. – С. 52–55.

УДК 330.332

О.В. Фарат, Ю.Р. Сокіл

Національний університет “Львівська політехніка”

ЗАЛУЧЕННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ ЯК НАПРЯМ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО РИНКУ (НА ПРИКЛАДІ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

© Фарат О.В., Сокіл Ю.Р., 2013

Охарактеризовано основні напрями залучення інвестиційних ресурсів зовнішніми інвесторами в розвиток регіональних економічних систем в Україні, які розглядаються як інвестиційний товар на Європейському інвестиційному ринку. На прикладі Львівської області висвітлено і проаналізовано основні показники її інвестиційної діяльності, на основі яких визначено галузі інвестиційної привабливості.

Ключові слова: регіональні інвестиції, європейський інвестиційний ринок, інновації, секторальна промислова політика.

Farat O.V., Sokil Yu.R.

Lviv Polytechnic National University

ATTRACTING INVESTMENT IN DIRECTION OF REGIONAL INTEGRATION OF UKRAINE TO THE EUROPEAN INVESTMENT MARKET (EXAMPLE LVIV REGION)

© Farat O.V., Sokil Yu.R., 2013

The article describes the main areas of investment attraction outside investors in the development of regional economies in Ukraine to be considered as an investment product in the European investment market. For example, Lviv region highlighted and analyzed key indicators of investment on which the field of investment attractiveness is defined.

Key words: regional investments, the European investment market, innovation, sectoral industrial policy.

Постановка проблеми. Світова практика функціонування економічних систем різних структурних формацій показує, що їх сталий і ефективний розвиток не можливий без узгодженої взаємодії всіх регіональних підсистем конкретної економічної структури, яка інтегрує не лише потенційні і реальні можливості регіонів, а й узгоджений комплекс дій державних інституцій усіх рівнів. Цей комплекс дій повинен відобразитися налагодженій системі коопераційних комунікацій між різними виробництвами (здебільшого промисловими), забезпеченні відповідними транспортними мережами і раціональному сприянню розвитку перспективних галузей регіонів, що реалізується в синергетичному поєднанні загальнодержавних стратегій розвитку і створенню умов

залучення інвестицій зовнішніми та внутрішніми інвесторами у розвиток перспективних галузей регіональних економік.

Тому проблема формування регіональних інвестиційних структур, які б зіставлялися з актуальними інвестиційними трендами в Європі є важливим завданням сьогодення вирішення якого сприятиме не лише структурній та організаційній трансформації вітчизняних промислових політик, а й виступатиме вектором їх подальшого приведення до західного аналога – секторальних політик Європейського Союзу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання іноземного інвестування в Україні досліджується у працях Г.І. Євтушенко [3], Н. М. Заярної [10], О. М. Гуриченко [15] та ін.

Питання розвитку регіонів із залученням інвестиційних впливів розглядається у працях О.В. Килин [4], Г. В. Кравчук [13], А. В. Мерзляк [14] та ін.

Постановка цілей. Метою написання статті є обґрунтування доцільності стимулювання залучення зовнішніх і внутрішніх інвестицій як напряму інтеграції України до Європейського інвестиційного ринку.

Виклад основного матеріалу. Стаття 1 Закону України “Про інвестиційну діяльність” трактує поняття “інвестиції” як всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об’єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (доход) або досягається соціальний ефект [1].

Отже, зміст цього поняття визначає два результативні напрями залучення інвестиційних ресурсів усіх форм, а саме:

- 1) покращення кінцевих фінансових результатів господарської діяльності;
- 2) досягнення певних корисних результатів, що задовольнятимуть суспільні потреби, які невпинно модифікуються і розширюються.

Однак це твердження не визначає комплексного результативного напряму залучення інвестиційних ресурсів, кінцеві ефекти залучення яких передбачали б узгодження бізнес-інтересів суб’єктів господарювання і відповідних суспільних потреб. Також під час залучення інвестицій важливим є питання їх територіальної диференціації залежно від потреб і напрямів розвитку кожного економічного регіону з урахуванням наявних у ньому економічних, соціальних та екологічних проблем.

Своєю чергою, відсутність інвестиційних впливів унеможливує створення нового капіталу, послаблює конкурентоспроможність товаровиробників на зовнішніх і внутрішніх товарних ринках. Світова практика свідчить, що залучення капіталу у вигляді прямих інвестицій ззовні володіє низкою суттєвих переваг для країни, що приймає дані впливи порівняно з іншими формами міждержавного економічного співробітництва. Прямі інвестиції ззовні – це не лише засіб фінансування економіки, а й засіб підвищення продуктивності і удосконалення технічної оснащеності вітчизняних підприємств. Іноземні компанії в результаті розміщення свого капіталу в Україні залучають разом з інвестиціями і низку нових перспективних технологій, прогресивних засобів організації виробництва і сприяють виходу на світовий ринок завдяки отриманій можливості “користуватися відпрацьованою світовою мережею продавців, клієнтів і центрів обслуговування” [3].

Згідно зі статтею 1 Закону України “Про режим іноземного інвестування” поняття “іноземні інвестиції” трактується як цінності, що вкладаються іноземними інвесторами в об’єкти інвестиційної діяльності відповідно до законодавства України з метою отримання прибутку або досягнення соціального ефекту [2].

Згідно зі статтею 2 цього ж закону іноземні інвестиції можна здійснювати у вигляді [2]:

- іноземної валюти, що визнається конвертованою Національним банком України;
- валюти України – відповідно до законодавства України;
- будь-якого рухомого і нерухомого майна та пов’язаних з ним майнових прав;

- акцій, облігацій, інших цінних паперів, а також корпоративних прав (прав власності на частку (пай) у статутному капіталі юридичної особи, створеної відповідно до законодавства України або законодавства інших країн), виражених у конвертованій валюті;
- грошових вимог та права на вимоги виконання договірних зобов'язань, які гарантовані першокласними банками і мають вартість у конвертованій валюті, підтверджену згідно з законами (процедурами) країни інвестора або міжнародними торговельними звичаями;
- будь-яких прав інтелектуальної власності, вартість яких у конвертованій валюті підтверджена згідно з законами (процедурами) країни інвестора або міжнародними торговельними звичаями, а також підтверджена експертною оцінкою в Україні, враховуючи легалізовані на території України авторські права, права на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, знаки для товарів і послуг, ноу-хау тощо;
- права на господарську діяльність, враховуючи права на користування надрами та використання природних ресурсів, наданих відповідно до законодавства або договорів, вартість яких у конвертованій валюті підтверджена згідно з законами (процедурами) країни інвестора або міжнародними торговельними звичаями;
- інших цінностей відповідно до законодавства України.

У будь-якій економічно розвинутій державі кожен її регіон розглядається не лише як адміністративно-територіальна одиниця, а як цілісна економіко-соціальна система, що має свої структурні і функціональні особливості, які безпосередньо визначаються територіальними кордонами кожного регіону, його природо-кліматичними умовами, наявністю відповідних ресурсів, забезпеченістю транспортними магістралями всіх видів. З урахуванням усіх цих характеристик і повинна формуватись виробничо-збутова спеціалізація регіонів з подальшим її пристосування до конкретної форми усупільнення виробництва, що забезпечуватиме не лише найвищу продуктивність праці, а й відповідний рівень конкурентоспроможності підприємств та продукції.

Не слід забувати, що кожен регіон одночасно є не лише складовою країни, тобто підсистемою з її внутрішніми та зовнішніми зв'язками, а системою, що забезпечує функціонування механізму його внутрішнього відтворення, яка, окрім системних властивостей (території, зв'язків з державним комплексом, структурної цілісності, господарської єдності), володіє ще й певними специфічними рисами: властивими кожному регіону умовами відтворення валового суспільного продукту, його основних виробничих фондів, робочої сили та порядку розподілу трудових ресурсів у регіоні, джерел формування доходів населення та напрямів їх забезпечення товарами, джерелами капіталовкладень та витратами на утримання сфери послуг. Саме ці положення і забезпечують виконання регіонами їх інституційних, соціальних, економічних та екологічних функцій, які сукупно спрямовуються на формування регіональних економічних відносин та середовища життєдіяльності населення, що в них проживає, рівень яких і визначає загальний регіональний розвиток, що перебуває в залежності від грамотної регіональної політики. Кожна територія володіє своєю індивідуальною специфікою щодо науково-технічного та виробничого потенціалів, її забезпечення кадрами, рівнем розвитку інноваційної інфраструктури, економічних, соціальних, екологічних проблем, специфіки інноваційного підприємництва, що функціонує в її межах. Вираженість цієї специфіки різним чином відображає регіональну привабливість впровадження інновацій, що відображається в можливості впроваджувати результати наукових та науково-технічних розробок у регіональні процеси [4].

Інвестиції – це один з напрямів сприяння впровадження наукових та науково-технічних розробок у регіональні процеси. Однак необхідною передумовою, яка сприятиме їх залученню та високопродуктивному використанню є моделювання та прогнозування, які надають можливість передбачати фінансово-господарські результати від інвестиційної діяльності у регіоні та вибрати оптимальний варіант їх вкладення [13].

Своєю чергою, механізм інвестиційного регулювання в регіонах повинен розглядатися як інструмент державної системи управління регіональним відтворювальним процесом, і мусить

будуватися відповідно до вимог комплексного цільового підходу, відображати ступінь гнучкості взаємодії центральних і регіональних органів влади [14].

Економічний зміст процесу залучення інвестицій на метарівні (регіон, місто) суттєво не відрізняється від змісту цього ж процесу на макрорівні, проте інвестиційна діяльність на рівні регіону володіє низкою особливостей, що пов'язані зі значенням регіонального утворення як системного поєднувача виробничої, соціальної, культурної, комунальної та інших сфер життєдіяльності [15].

Сучасна якісна структура національного виробництва характеризується переважанням в її основі промислових виробничих потужностей, які організовані на засадах третього (електротехнічне і важке машинобудування, виробництво сталі, неорганічна хімія, важке озброєння кораблебудування, лінії електропередач, стандартизація) і четвертого (синтетичні матеріали, органічна хімія, кольорова металургія, автомобілебудування, атомна енергетика) технологічних укладів, що не зіставляється з технологічною багатоукладністю промислових виробництв країн Європи, яка починаючи з 1980 років характеризується домінуванням у її структурі п'ятого (обчислювальна техніка, телекомунікації, роботобудування, мікро- і оптико-волоконні технології, штучний інтелект, біотехнології) технологічного укладу. За своєю суттю технологічний уклад – це техніко-технологічний комплекс, який функціонує на базі технології, що є особливою межа цілісності технологічного способу виробництва. Інакше кажучи, технологічний уклад – це сукупність галузей, які пов'язані єдиними технологічними принципами. Технологічна структура економіки – це надійна база встановлення пріоритетних напрямів залучення інвестицій усіх форм, які забезпечуватимуть сталий розвиток економіки завдяки прогресивним зрушенням, послідовному зростанню рівня науково-технічної оснащеності економіки, поступовому збільшенню загальної кількості складових інформаційної економіки. Визначальним фактором розвитку інформаційної економіки є інформація і знання, широке застосування яких у виробництві дає змогу зменшувати ентропію, підвищувати рівні структурної організації, удосконалювати засади функціонування інститутів економічних систем, створювати сприятливе інституціональне середовище [5].

У сучасних умовах індустріального розвитку для України головним джерелом формування нових інформаційних ресурсів є результати діяльності академічних бізнес-інкубаторів, а саме ВНЗ усіх рівнів акредитації, науково-дослідні інститути, фабрики думок. Результати діяльності цих установ мають велике практичне значення не лише для структурної трансформації національної економіки, а й для переходу від індустріальної до інформаційної фази розвитку суспільства. Однак рівень запровадження результатів наукових досліджень академічних-бізнес інкубаторів в Україні досить невисокий порівняно з європейськими країнами.

Тому з урахуванням вищезазначених положень можна стверджувати, що для України доцільно формувати загальнодержавну мережу інноваційно-інвестиційних регіональних структур з відповідною системою коопераційних зв'язків між ними.

Прямі іноземні інвестиції є вирішальними в створенні бізнесу, нових робочих місць і що найголовніше сприяють створенню глобальних ланцюгів постачань. Інвестиції та торгівля є взаємозалежними і взаємодоповнювальними. Близько половини світової торгівлі відбувається між філіалами транснаціональних корпорацій через обмін проміжними товарами і послугами. Інвестор – це ключова персона, яка приймає рішення про те, де здійснюватиметься виробництво товарів і послуг, і їх рішення безпосередньо впливають на перебіг торговельних процесів, формування робочих місць і рух капіталу. В Європейському Союзі зовнішні інвестиції роблять позитивний і суттєвий внесок у конкурентоздатність європейських підприємств, зокрема, в вигляді вищої продуктивності [6].

Інвестиції в Європейський Союз приносять йому багато переваг, таких як створення робочих місць, оптимізація розподілення ресурсів, передача технологій і навичок, підвищення конкуренції і стимулювання торгівлі [6].

Це пояснює чому країни ЄС докладають значних зусиль для залучення іноземних інвестицій. Інвестиційна політика ЄС націлена на [6]:

1) надання інвесторам і їх інвестиціям доступу, на ринки, які характеризуються правовою визначеністю і стабільністю, передбачуваним, справедливим і правильно регульованим середовищем, у якому вони вестимуть свій бізнес;

- 2) фокусування на довгострокових інвестиціях – інакше кажучи, на інвестиціях в установи, що генерують стабільну зайнятість і економічне зростання;
- 3) покращення доступу до ринків і надання переконання, що іноземні інвестиції розглядаються як вітчизняні;
- 4) підвищення прозорості за допомогою уточнення нормативно-правової бази;
- 5) полегшення пересування пов'язаних з інвестиціями осіб.

Отже, залучення прямих іноземних інвестицій одним із головних пріоритетів розвитку країн-членів Європейського Союзу. Інвестиції в ЄС – це не лише форма залучення капітальних ресурсів, які напрямляються на розширення та удосконалення виробничої та соціальних інфраструктур у державі, а й прогресивна форма якісної та конструктивної трансформації міждержавних економічних відносин, зокрема торговельних. Для України залучення іноземних інвестицій повинно бути цілеспрямованим, а саме інвестування в інноваційні розробки з подальшим сприянням їх комерціалізації. Проблема комерціалізації науково-технічних розробок є не менш актуальною, ніж проблема залучення іноземних інвестицій, оскільки неефективна система державного стимулювання розробки та впровадження інновацій є одним з тих ключових факторів, які зумовлюють не лише технологічну відсталість національної економіки порівняно з країнами ЄС, а й сприяє послабленню наукового потенціалу держави через значний “відтік інтелекту” закордон.

Аналітичну оцінку основних показників інвестиційної діяльності в Львівській області наведено в табл. 1 (розрахунки виконали автори) та на рис. 1–3.

У табл. 1 висвітлено дані про обсяги інвестицій в основний капітал за видами економічної діяльності у Львівській області за період 2009–2011 р. з наведенням порівняння за загальними обсягами аналогічних інвестицій загалом по Україні [7,8].

Отже, на основі даних табл. 1 найбільш інвестиційно-привабливими видами економічної діяльності в Львівській області є переробна промисловість, діяльність готелів та ресторанів, діяльність транспорту та зв'язку і операції з нерухомим майном, оренда, інжиніринг та надання послуг підприємцям.

Однак Львівська область також є районом з величезним інвестиційним потенціалом у санаторно-курортній сфері. На території Львівської області розміщуються дві спеціальні економічні зони, а саме: СЕЗ “Яворів” та СЕЗ “Курортполіс Трускавець”, яка відома не лише в Україні, а й закордоном. Щорічно кількість туристів, які відвідують цей курорт перевищує кілька десятків тисяч. Також Львівська область має вигідне гео економічне розташування, а саме наявність митного кордону з Республікою Польща [9].

Таблиця 1

**Інвестиції в основний капітал за видами економічної діяльності
у Львівській області за період 2009–2011 рр.**

Вид економічної діяльності	2009 р.		2010 р.		2011 р.	
	Обсяг, млн. грн.	% до загального обсягу інвестицій по Україні	Обсяг, млн. грн.	% до загального обсягу інвестицій по Україні	Обсяг, млн. грн.	% до загального обсягу інвестицій по Україні
1	2	3	4	5	6	7
Сільське господарство, мисливство, лісове господарство	332,6	3,55	450,1	3,68	662,8	3,65
Рибальство, рибництво	0,3	1,35	0,2	0,3	2,5	6,74
Промисловість	1733,4	3,01	2093,3	3,57	2435,2	2,82
Добувна промисловість	451,4	3,24	460,6	2,95	461,0	1,87
Переробна промисловість	1022,9	2,9	1128,5	3,3	1640,4	3,97

1	2	3	4	5	6	7
Виробництво та розподілення електроенергії, газу та води	259,1	3,08	504,2	5,79	333,8	1,64
Будівництво	61,9	1,16	140,4	2,83	104,4	1,22
Торгівля, ремонт автомобілів, побутових виробів та предметів особистого вжитку	1389,7	9,86	861,9	7,29	857,1	4,96
Діяльність готелів та ресторанів	124,1	4,79	171,9	5,6	273,6	5,58
Діяльність транспорту та зв'язку	1412,4	5,75	2378,2	8,18	4340,3	11,02
Фінансова діяльність	74,7	2,22	172,0	6,02	117,4	3,72
Операції з нерухомим майном, оренда, інжиніринг та надання послуг підприємцям	984,3	3,83	1945,4	5,23	2108,0	5,01
Державне управління	29,3	3,28	31,0	2,39	44,6	2,4
Освіта	113,9	7,67	129,0	6,89	186,8	7,52
Охорона здоров'я та надання соціальної допомоги	258,1	13,36	172,3	6,26	304,8	8,83
Надання комунальних та індивідуальних послуг, діяльність у сфері культури та спорту	192,9	4,01	577,4	10,86	1665,5	15,86
Всього	6707,6	4,42	9123,1	5,33	13103	5,5

Структурна характеристика іноземних інвестиційних потоків, диференційованих за країнами-інвесторами в період 2011–2012 рр., графічно інтерпретована на рис. 1 і рис. 2 [7].

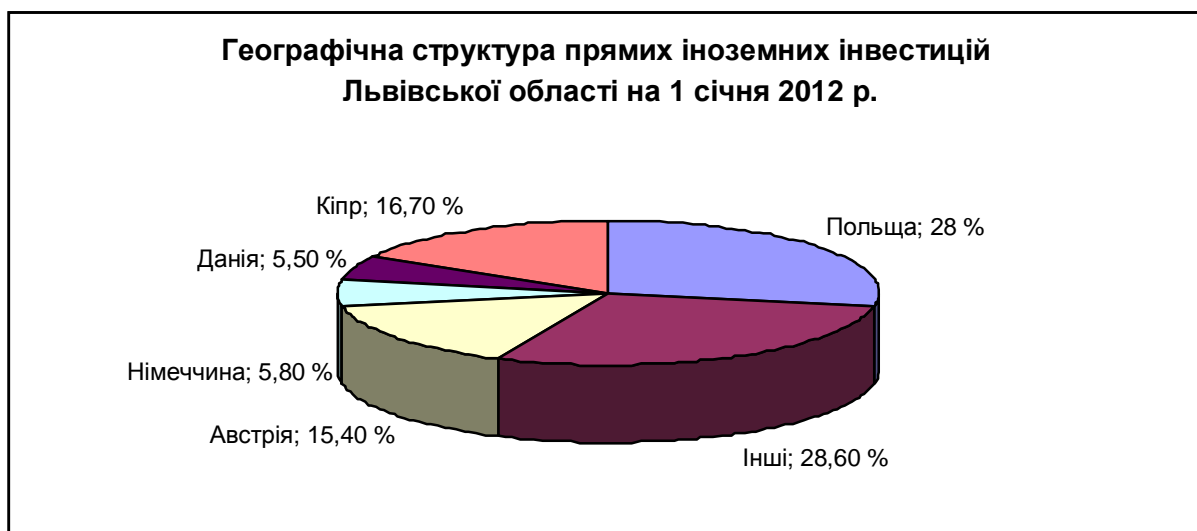

Рис. 1. Основні країни-інвестори Львівської області в 2011 р.

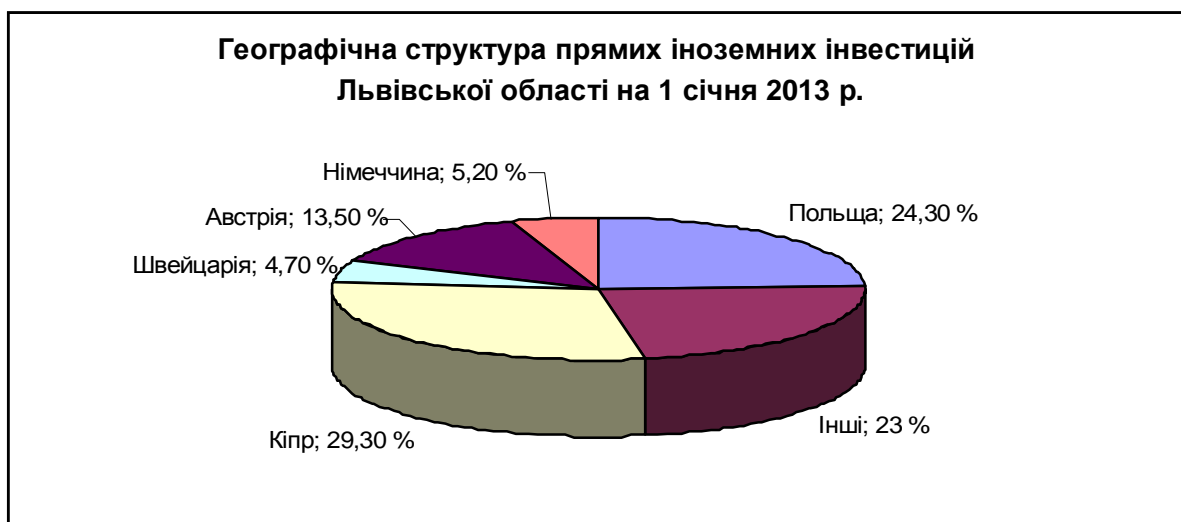

Рис. 2. Основні країни-інвестори Львівської області в 2012 р.

Як видно з даних рисунків 1 та 2, в 2011 і в 2012 роках основним іноземним інвестором для Львівської області є Республіка Польща. У 2012 р. її капіталовкладення порівняно з 2011 роком зросли на 3,7 %. Своєю чергою, надходження з Австрії зросли на 1,9 %, з Німеччини на 0,6 %, з інших країн на 5,6 %. Однак інвестиції з Кіпру скоротились на 12,6 %.

Для детальнішого ознайомлення з іноземною інвестиційною активністю в Львівській області на рис. 3 відобразимо динаміку надходження прямих іноземних інвестицій у її економіку за останні 12 років, а саме в період з 2000 до 2012 роки [7].

Як бачимо з даних рис. 3, основний пік залучення інвестицій іноземними інвесторами у Львівську область припадає на 2007 рік і відтоді до 2010 року він спадає. Однак з 2011 року знову спостерігається початок їх зростання, визначальною першопричиною якого виступав проведений в Україні чемпіонат “Євро-2012”.

Рис. 3. Іноземні інвестиційні надходження в економіку Львівщини за період 2000–2012 рр.

Досвід проведення чемпіонату Європи з футболу “Євро-2012” показав, що Україна має значний туристичний потенціал, який визначається не лише особливостями природного клімату та географічним розташуванням України, а й наявністю широкої туристично-готельної інфраструктури, яка однак потребує постійного і систематичного удосконалення.

Сьогодні Львівська область володіє потенційною можливістю проведення на своїх теренах чемпіонату Європи з баскетболу “Євробаскет-2015” і в подальшій перспективі може приймати Зимові олімпійські ігри 2022 року.

Ці явища в суспільному житті України виступатимуть домінуючим стимулом для залучення інвестиційних вливань зовнішніми та внутрішніми інвесторами переважно у розвиток туристично-готельної галузі Львівської та інших областей, що будуть місцями проведення відповідних баскетбольних чемпіонатів та олімпійських змагань.

Важливим фактором, який сприятиме посиленню інвестиційної привабливості України на європейській економічній арені є її інтеграція до Європейського інвестиційного ринку, яка повинна відбуватись за допомогою формування засад для залучення інвестиційних потоків з країн ЄС у розвиток регіональних економічних систем.

У сучасній економічній літературі поняття “інвестиційний ринок” розглядається як економічна категорія, що сукупністю економічних відносин, які виникають між продавцями та покупцями інвестиційних товарів і послуг та об’єктів інвестування у всіх їх формах. Інвестиційний ринок формується під впливом його суб’єктів, у яких виникає попит на інвестиційні товари у всіх їх формах. Завдяки інвестиційному ринку відбувається залучення фінансових акумулювань підприємств, держави, які перевищують їх потреби на поточний період і які у формі кредитних засобів спрямовуються на розвиток виробничої та невиробничої сфер економіки [10].

Сьогодні трьома основними лідерами Європейського інвестиційного ринку, на яких припадає до 74 % інвестиційної діяльності в ЄС виступають інвестиційні ринки Великобританії, Німеччини та Франції. Географічно Україна має спільні митні кордони з такими країнами, як Румунія, Угорщина, Словаччина, Польща та Росія, що, за винятком останньої, є членами ЄС і є учасниками Європейського інвестиційного ринку, на якому сьогодні одним з найпопулярніших інвестиційних товарів виступають інвестиції в об’єкти комерційної нерухомості [11].

Попередньо ми вже звертали увагу на те, що технологічна структура національної економіки України суттєво відстає від європейського аналога, тому одним з основних пріоритетних напрямів залучення зовнішніх капіталовкладень виступають інвестиції в розроблення та впровадження інновацій у всіх галузях народного господарства України.

Однак з урахуванням європейського досвіду разом з інвестиціями в інновації для України доцільно залучати капітальні ресурси всіх форм у розширення сфери міжнародного торговельного співробітництва, а саме залучати інвестиції в удосконалення і розбудову виробничо-торговельної інфраструктури держави.

Цю інфраструктуру потрібно розвивати з урахуванням усіх вище зазначених специфік регіональних економічних систем, а залучення регіональних інвестицій, здебільшого, повинно спрямовуватись у будівництво нових або ж фундаментальну модернізацію існуючих комерційних об’єктів нерухомості (з використання результатів наукових досліджень), тобто суб’єктів господарювання, господарська діяльність яких повинна ґрунтуватись на засадах євромаркетингу, а управлінська та організаційна структури відповідати еталонам провідних європейських корпорацій відповідно до специфіки галузі, в якій функціонуватиме кожен окремий об’єкт.

Ці бізнесові структури за правом своєї майнової приналежності повинні розглядатись не як відокремлені господарюючі суб’єкти, що функціонують на території України, а як структурні підрозділи чи філії провідних Європейських транснаціональних корпорацій в Україні – головною метою розміщення яких на території України повинно виступати сприяння інтеграції до європейських ланцюгів постачання продовольчих та непродовольчих товарів, що дасть змогу суттєво спростити та пришвидшити товаропотоки з Європи і навпаки.

Своєю чергою, найефективнішим способом активізації іноземних інвесторів для залучення регіональних інвестицій в Україну і формування відповідного конкурентного середовища між ними вважаємо проведення тендерних торгів на одержання права виконання повного комплексу робіт,

пов'язаних з будівництвом і здаванням в експлуатацію конкретного об'єкта комерційної нерухомості, на які повинні запрошуватись представники Європейських транснаціональних корпорацій, що володіють відповідними інвестиційними ресурсами і бажають володіти філіалом на території України.

Сьогоднішня європейська промислова політика розглядається як цілісна структура, що складається з відповідних секторальних політик. До основних промислових секторів європейської секторальної політики належать: аерокосмічна, хімічна, біотехнологічна, автомобільна, електрична інженерія, будівельна, оборонна, харчова, меблева, взуттєва, охорони здоров'я, шкіряна, метрології та фасування, інформаційно-комунікаційна, морська, машинобудування, гірничодобувна, обладнання для тиску і газу, радіо- і телевізійне устаткування, дослідження в галузі безпеки та розвитку, текстильна, туристична, виробництво іграшок, целюлозно-паперова і видавнича промисловості. Загалом у ЄС виділяють два напрями взаємодії промислових секторальних політик, міждержавний та міжгалузевий. Міждержавний напрям ґрунтується на взаємодії між урядами держав, що є членами ЄС, у конкретному промисловому секторі переважно шляхом проведення спільних стратегій, а міжгалузевий передбачає загальноєвропейську взаємодію між окремими секторами через встановлення спільних цілей для декількох різних секторів, вибором спільних між секторальних технологій і подальшим об'єднанням у кластерну співпрацю. Головною метою здійснюваних у країнах ЄС промислових секторальних політик є підвищення рівня конкурентоспроможності кожного окремого сектору, сприяння вдосконаленню механізму функціонування внутрішніх ринків та проведення стандартизації нормативно-правової бази в країнах Європейської співдружності [12].

Отже, залучення інвестицій у будівництво нових комерційних об'єктів нерухомості у регіонах з наданням їм статусу філіалів європейських корпорацій повинно розглядатись не лише як напрям формування каналів для входу України в європейський інвестиційний ринок, а як інструмент трансформації засад функціонування вітчизняних промислових політик, з їх подальшою інтеграцією в міжгалузеву секторальну політику Європейського Союзу.

Висновки. Отже, залучення зовнішніх інвестицій у розвиток регіональних економічних систем повинні спрямовуватись за такими напрямками, як інвестиції в інноваційні розробки та об'єкти комерційної нерухомості, які потрібно розглядати в контексті об'єктів пропозиції від України на європейському інвестиційному ринку. Для України розробка та впровадження інновацій є не лише напрямом залучення ресурсів для структурного та функціонального удосконалення технологічної багатокладності національної економіки, а й вектором переходу до засад інформаційної економіки.

Свою чергою, залучення інвестицій у розбудову комерційної нерухомості можна розглядати як напрям стратегічного планування міжнародних економічних відносин, оскільки результатом їх залучення повинно бути входження України до європейських ланцюгів постачань продовольчих та промислових товарів, передача нових технологій та навичок, зменшення рівня безробіття, видозміна вітчизняних промислових політик і їх приєднання до міжгалузевих секторальних політик ЄС.

Перспективи подальших досліджень. Перспективами подальших досліджень у цьому питанні вважаємо дослідження процесу моніторингу та механізму оподаткування зовнішніх капіталовкладень в Україні задля виявлення наявних у них недоліків і напрямів можливого удосконалення з метою їх подальшого приведення до європейського еталону.

1. Закон України "Про інвестиційну діяльність". Верховна Рада України; Закон від 18.09.1991 № 1560-XII. 2. Закон України "Про режим іноземного інвестування". Верховна Рада

України; Закон від 19.03.1996 № 93/96-ВР. 3. Євтушенко Г.І. Іноземне інвестування в Україні: сучасний стан і перспективи / Г.І. Євтушенко, Т.А. Левківський // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2012. – № 1. – С. 126–135.

4. Килин О.В. Основи регіональної стратегії інноваційно-інвестиційної політики регіону / О.В. Килин // Науковий вісник: [зб. наук.-техн. пр.]/ гол. ред. Ю.Ю. Туниця – Л.: Редакційно-видавничий центр НЛТУ України, 2011. – С. 211–216. – (Вісник / НЛТУ, № 21.7). – Бібліогр.: 4 назви. 5. Чухно А.А. Інституціонально-інформаційна економіка / А.А. Чухно, П.І. Юхименко, П.М. Леоненко. – К.: Знання. 2010. – 687 с. 6. Investment-Trade-European Commission. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ec.europa.eu/trade/creating-opportunities/trade-topics/investment/>. 7. Офіційний сайт державної служби статистики у Львівській області/<http://www.lv.ukrstat.gov.ua>. 8. Офіційний сайт державної служби статистики України/<http://www.ukrstat.gov.ua/>. 9. Заярна Н.М. Чим приваблює для інвестора Львівська область? / Н.М. Заярна, Р.Л. Мельник // Науковий вісник: [зб. наук.-тех. пр.]/ гол. ред. Ю.Ю. Туниця. – Л.: Редакційно-видавничий центр НЛТУ України, 2011. – С. 193–196. – (Вісник / НЛТУ, № 21.2). – Бібліогр.: 5 назв. 10. Череп А.В. Інвестознавство Підручник / Череп А.В. – К.: Кондор, 2006. – 398 с. 11. Investment Market Update. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.investmenteurope.net/digital_assets/5675/DTZ_Investment_Market_Update_Europe_Q2_2012.pdf. 12. Мачок Є.В. Сутність та рівень взаємодії секторальних промислових політик Євросоюзу. / Є.В. Мачок // Економічний часопис – XXI. – 2011. – № 5. – С. 16–20. 13. Кравчук Г.В. Реальні інвестиції та їх вплив на економічний розвиток регіону: дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.04.01. “Фінанси, грошовий обіг і кредит” / Г.В. Кравчук. – К., 2002. – 205 с. 14. Мерзляк А.В. Державне управління іноземними інвестиціями: регіональний аспект: дис. ... доктора наук з держ. управління: 25. 00. 02 / Мерзляк Анжела Віталіївна. – К., – 2004. 15. Гуриченко О. М. Іноземні інвестиції в розвитку економіки столичних міст (на прикладі м. Києва): дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08. 05. 01 “Світове господарство і міжнародні економічні відносини” / О.М. Гуриченко. – К., 2004.